ЧИТАВ Я ВЧОРА ЗНОВ ТВОЇ ЛИСТИ...

Пройшло п’ять років, як уже тебе нема,
Тож, як годиться, треба пом’янути,
І я листи твої читаю крадькома,
Аби в уяві молодість відчути.

Хто думав, що читатиму твої листи,
Датовані сімдесят третім роком?
Але про них сьогодні нагадала ти
І я читаю знов, мов ненароком.

Пригадую, як тесть свої також читав,
Коли не стало вірної дружини,
І він не вміло сльози теж свої ховав,
А я не розумів цьому причини.

Тепер і я, читаючи твої листи,
Відчувши, що років не повернути,
Що поруч мене більше вже не будеш ти,
Не розділятимеш ні радощів, ні скрути,

Читаючи твої листи, я знов відчув –
Ми так були щасливі і багаті,
Тепер приймаю з сумом істину гірку,
Немає сили визнати утрату.

Але життя продовжує іти повз нас,

Тож доведеться із усім змиритись,
Всі крапки й коми в ньому розставляє час,
Знаходить треба тільки сили жити.

Я дякую, що ці листи ти зберегала,
Вони не раз згадати допоможуть
Щасливі дні, мов океан твого тепла,
І , як тоді, мені купатись в ньому змогу!

Дата написання вірша: 2026-11-07